

Londen, 1923. De wereld verandert snel: draken vliegen door de lucht en overal zijn protesten. Toch maakt Vivien Featherswallow zich geen zorgen. Ze volgt de regels, studeert Drakentalen en probeert ver uit de buurt van de rellen te blijven. Maar als haar ouders worden gearresteerd en haar zusje verdwijnt, neemt haar leven een dramatische wending. Om haar familie te redden accepteert Viv een mysterieuze baan op Bletchley Park, waar ze een onbekende drakencode moet ontcijferen. Tijdens haar zoektocht stuit ze al snel op een onverwachte vijand. Wanneer het vredespact tussen mensen en draken steeds meer onder druk komt te staan, realiseert ze zich dat er nog veel meer op het spel staat dan het leven van haar familie.

S. F. WILLIAMSON

A
LANGUAGE
OF DRAGONS

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 S.F. Williamson
Oorspronkelijke titel: *A Language of Dragons*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: © 2025 HarperCollins Publishers Ltd
Omslagillustraties en illustraties binnenwerk: © 2025 Ivan Belikov
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Harry Williamson
Zetwerk: MatZet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1743 3
ISBN 978 94 027 7434 4 (e-book)
NUR 285
Eerste druk februari 2025

Originele uitgave verschenen bij Harper Fire, een imprint van HarperCollins *Children's Books*.
HarperCollins *Children's Books* is een divisie van HarperCollins Publishers Ltd, Londen, UK.

S.F. Williamson and Ivan Belikov assert the moral right to be identified as the author and illustrator of the work respectively.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

IK DROOM WEER IN HET DRAKOONS.

De lange ingewikkelde zinnen gaan me in mijn slaap makkelijker af dan wanneer ik wakker ben. Net voordat ik mijn ogen opendoe, concentreren mijn gedachten zich op één woord.

Mengkhenyass.

Wat betekent dat?

Ik rol me op mijn andere zij. De mist van de slaap trekt snel op; er valt al zonlicht door de schuiframen naar binnen. Mijn neef Marquis ligt verstrikt in een kluwen dekens op de vloer te snurken. Zijn vader is weer de hele avond met mijn ouders blijven kletsen, fluisterend over stakingen en demonstraties en drakenvuur. Marquis is langzamerhand een vaste verschijning op mijn slaapkamervloer.

Er komt gekletter van potten en pannen uit de keuken omhoog, en dat herinnert me eraan welke dag het is. Ik zwaai direct mijn benen uit bed. De rectrix van de Academie voor Drakoonse Linguïstiek komt eten. Hier, bij ons thuis.

Vanavond.

Ik wacht al weken op deze dag. Of nee, maanden. Doctor Rita Hollingsworth komt om mams theorie over drakendialecten te bespreken, en dat is mijn kans om indruk op haar te maken, en, al durf ik daar bijna niet op te hopen, een zomerstage op de vertaalafdeling van de Academie in de wacht te slepen.

‘Marquis!’ Ik gooi een kussen naar zijn hoofd. ‘Wakker worden.’

Marquis gromt in zijn kussen. ‘Godsamme, Viv. We zouden toch uitslapen?’

‘Veel te veel te doen,’ zeg ik. ‘Ik moet om tien uur bij de boekbinderij zijn.’ Ik trek mijn ochtendjas aan en loop naar mijn bureau, waar de smetteloze aanbevelingsbrief van mijn docent klaarligt.

De deur vliegt met een klap open en Ursa, al helemaal aangekleed, stormt naar binnen. Marquis kreunt als ze over hem heen klimt en haar zachte roze lippen tegen zijn oor drukt.

‘Neef?’ fluistert ze hard. ‘Ben je wakker?’

‘Nu wel, beertje.’ Ik lach en spreid mijn armen. Ze is zacht en warm en ruikt naar melk en honing. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Mag ik niet zeggen.’ Ze kijkt me met grote ogen aan. ‘Het is een geheime plek.’

‘Een geheime plek?’ Marquis gaat met een duivelse grijns recht op zitten. ‘Die vind ik het leukst.’

Ursa giechelt en laat toe dat ik een pluk haar bevrijd uit het rafelende lint van haar klassenpas.

Ursa Featherswallow

5 jaar

Tweede Klasse

Ik bekijk het lint eens goed en vloek. ‘Ursa,’ zeg ik. ‘Je had mam allang om een nieuw moeten vragen. Je weet toch dat je je pas echt niet kwijt mag raken?’ Op de tast zoek ik mijn eigen pas, die aan een zwartfluwelen lint hangt, en ik hang hem om mijn nek. Alleen al het idee dat ze Ursa zouden aanhouden terwijl ze haar klassenpas niet bij zich heeft bezorgt me koude rillingen. Die twee woordjes – Tweede Klasse – maken het verschil tussen iets hebben of helemaal niets.

Mijn zusje fronst haar wenkbrauwen en wijst naar de muur achter mijn bureau. Die hangt vol knipsels: Marquis’ schetsen van verschillende soorten draken, mijn toelatingsbrief van de University of London en een aquarel. Ik zet me schrap voor de vraag die Ursa bijna dagelijks stelt.

‘Waar is Sophie?’

Met tegenzin draai ik me om naar de aquarel en ik probeer het opkomende gevoel van weemoed te negeren. Mijn eigen grijnzende gezicht staart me aan, met daarnaast dat van mijn beste en liefste vriendin. ‘Dat heb ik je al verteld.’ Ik neem Ursa’s gezicht in mijn handen. ‘Ze is weggegaan.’

Ik heb Sophie niet meer gezien sinds afgelopen zomer, toen ze zakte voor het Examen en naar de Derde Klasse werd gedegradeerd. Binnen een paar weken moest ze onze droom om samen te gaan studeren opgeven en werd ze gedwongen om het huis van haar familie in Marylebone te verruilen voor een doorgangshuis in een Derde Klasse-wijk. Ik krijg weer de rillingen als ik terugdenk aan de dag dat we de uitslag kregen. Sophies zachte kreet toen ze als een leeggelopen ballon in elkaar zakte, het grimmige gezicht van haar vader, die zich vooroverboog om de brief in haar hand te kunnen lezen.

Het schuldgevoel overvalt me als een vloedgolf, en even krijg ik geen adem meer.

‘Sophie is nu Derde Klasse, Ursa,’ zegt Marquis met een nerveuze blik op mij.

Ik trek de aquarel van de muur.

‘Ursa!’ roept mam onderaan de trap. ‘Ik sta te wachten, liefde.’

Zonder zelfs maar om te kijken rent Ursa de kamer uit en een paar seconden later slaat de voordeur dicht. Ik laat de aquarel in de prullenbak vallen en haal een kanten blouse en een broek uit de kast. ‘Mag ik me even aankleden?’ zeg ik voordat Marquis over Sophie kan beginnen.

Hij knikt, pakt zijn spullen en loop de kamer uit.

Ik geef toe aan de warme, onvermijdelijke tranen, maar knipper ze boos weg terwijl ik de voorste lok van mijn haar opsteek. Wat ik Sophie heb aangedaan is onvergeeflijk, maar het is te laat om er nog iets aan te veranderen. Ik heb mijn keuze gemaakt, een verachtelijke, noodzakelijke keuze, en nu zal ik moeten leven met de gevolgen. Mijn verdriet stelt niks voor als je het vergelijkt met wat Sophie moet voelen.

Even later wordt er op de deur geklopt. Ik doe open en Marquis biedt me zijn arm aan. ‘Naar de boekbinderij?’ zegt hij opgewekt. Hij draagt een camelkleurige trenchcoat en zijn donkere haar is tot in de puntjes gestyled.

Ik steek mijn arm door de zijne. De onrust trekt langzaam weg; de dag strekt zich voor me uit en brengt me steeds dichterbij het moment dat ik Rita Hollingsworth kan overdonderen met mijn portfolio. Ik kan niet wachten. Als alles vanavond volgens plan verloopt, is het moment dat ik, Vivien Featherswallow, mezelf Draakoons vertaler kan noemen weer een stapje dichterbij.

Fitzrovia bruist van de activiteit en ik hou Marquis’ arm stevig vast. Hij flaneert ontspannen tussen de straathandelaren met hun glinsterende prullen en kisten vol zoetigheid, en er zijn er heel wat bij die hem groeten. Marquis is gevat en zijn aangeboren charme levert ons al sinds we kinderen waren allerlei privileges op. Iedereen is dol op hem.

Een groepje bebaarde mannen inspecteert een verzameling an-

tieke boeken en tuurt bewonderend door hun monocles naar de vergulde kaften. Het vertrouwde Bulgaars klinkt me zacht en aangenaam in de oren. Een rijtje geschilderde religieuze iconen staart me aan vanuit een van de kraampjes.

‘Rebellerende draken aangehouden in Durham!’ schreeuwt een krantenverkoper. ‘Is het Vredesakkoord in gevaar?’

Marquis staat stil om de koppen te lezen.

Ik grinnik. ‘In gevaar? Het gaat al meer dan vijftig jaar mee. Alsof een paar rebellen het zomaar onderuit kunnen halen.’

Dankzij het Vredesakkoord tussen premier Wyvern mire en de Britse drakenkoningin leven mensen en draken vreedzaam naast elkaar. Zonder het Vredesakkoord en het Klassensysteem zouden we nog steeds overbevolking en een heleboel daklozen hebben, én zou er worden gejaagd op mensen en draken. Ik snap niet waar al die onvrede opeens vandaan komt.

‘Ik heb gisteren toch zo’n vette roddel gehoord,’ zegt Marquis als we de straat naar Marylebone oversteken.

Ik stap over een diepe scheur in de stoep; een overblijfsel van de klap van een drakenstaart in de oorlog.

‘Hugo Montecues scharrel van het moment beweert dat haar zwager een draak en een vliegtuig tegelijkertijd in de lucht heeft gezien. Ze vlogen náást elkaar.’

‘Dat liegt ze. Draken en vliegtuigen hebben hun eigen routes om botsingen te voorkomen.’ Ik dreun op wat ik heb geleerd en duw de deur van de boekbinderij open. Binnen rinkelt een schel belletje.

‘Of de rebellen krijgen eindelijk hun zin,’ begint Marquis. ‘Misschien is de afschaffing van het Vredesakkoord dichterbij dan we denken.’

Ik snuif spottend. ‘Jouw vrienden zijn nog grotere *skrits* dan ik al dacht als ze geloven dat de regering de rebellen het luchtruim laat kiezen.’

‘Je bent gewoon jaloers omdat Hugo Montecue een nieuwe vriendin heeft.’

‘O, schei toch uit,’ zeg ik humeurig. ‘Ik had hem nodig om mijn wiskunde te halen, dat is alles. Hij kon het goed uitleggen.’

Marquis lacht plagerig. ‘Dat zal best.’

Mijn wangen gloeien terwijl ik in mijn tas naar munten zoek om de boekbinder te betalen. Mijn romantische avontuurtjes, zelfs de meest onoprechte, moeten net zo geheim blijven als die van mijn neef.

‘Mag jij zeggen,’ mompel ik zacht. ‘Jij hebt meer vriendjes dan zijden sjaals.’

De boekbinder geeft me mijn portfolio en ik mompel een bedankje. De dure leren kaft houdt mijn beste vertalingen bij elkaar. Ik huiver van trots.

Je kunt niet vertalen zonder iets op te offeren, en juist door die harde waarheid ben ik voor het vak gevallen. Er is geen direct verband tussen de woorden van de ene taal en die van de andere, en geen enkele vertaling is helemaal trouw aan het origineel. Je kunt de kloof tussen de talen min of meer overbruggen met woorden, maar een deel van de betekenis blijft altijd onuitgesproken, een geheim dat verborgen blijft als je maar één taal beheerst. Als vertaler heb je het voordeel dat je met meer dan één paar vleugels kunt vliegen.

Ik klem het portfolio onder mijn arm en loop achter Marquis aan de winkel uit. Op weg naar huis passeren we de University of London, waar we nu al twee maanden studeren. Ik heb zelfs mijn laatste jaar op de middelbare school overgeslagen om eerder te kunnen beginnen. Studeren is zo fantastisch dat ik de weekenden tegenwoordig stomvervelend vind. Ik ben nog steeds jaloers op Marquis, die op de campus mag wonen omdat hij een man is, maar ik weet heel goed dat sommige universiteiten niet eens vrouwelijke studenten aannemen.

‘Je moet het van de positieve kant bekijken,’ zei oom Thomas tegen me. En dat doe ik. De University of London is alles waar ik ooit van heb gedroomd; een zonovergoten campus, hoge spitse gebouwen en een reusachtige bibliotheek.

Dromen... Ik denk terug aan het Drakoonse woord van vanochtend.

Mengkhenyass.

Het is Komodonees, een drakentaal die in Britannia weinig wordt gesproken, hooguit door de paar handelaren die zaken doen met Singapore. De Engelse vertaling ligt op het puntje van mijn tong, maar ik kan er nog steeds niet opkomen.

‘Niet zo snel,’ zegt Marquis.

Een grote groep mensen marcheert via een van de kronkelige straten naar Fitzrovia. Terwijl ze het plein op stromen passeren ze een bord.

CAMDEN TOWN - STADSDEEL DERDE KLASSE

Daar is het doorgangshuis van Sophie.

‘Het Vredesakkoord is corrupt!’ brult iemand.

Tussen de haveloze groep demonstranten lopen gehelmde mannen in witte uniformen.

Vredeswachters.

Ik grijp instinctief naar mijn klassenpas. Naast me doet Marquis hetzelfde.

‘Bevrijd de Derde Klasse!’ schreeuwt een vrouw uit volle borst. Ze houdt een bord omhoog, net als de mensen om haar heen.

DE MENS-DRAAK
COALITIE VAN BRITANNIA
EIST HERVORMINGEN!

STA OP VOOR DE DEMOCRATIE!
VERKIEZINGEN NU!

Ik krimp in elkaar als de vrouw omver wordt geduwd. De menigte achter haar dringt naar voren en loopt haar onder de voet.

‘Gerechtigheid voor draken!’ gilt iemand anders.

Er verschijnen nog meer wachters, stuk voor stuk bewapend met een zilveren knuppel, en ik spring opzij als een tweede groep demonstranten achter ons komt aanrennen. Een van de borden slaat tegen mijn wang, en ik pak Marquis’ hand. De twee groepen komen bij elkaar en vullen samen het plein.

‘Kom mee.’ Marquis trekt me mee in de richting van mijn huis.

We rennen over de kasseien, en ik zie een flits in mijn ooghoek. Een hoog opgeheven zilveren knuppel glinstert op een paar passen afstand in het zonlicht.

‘Weg met Wyvern mire!’

De knuppel komt hard neer in de menigte. Overal beginnen mensen te gillen en er spat bloed op mijn jas en mijn portfolio.

‘O.’

Ik sta te wankelen. Het verbijsterde geluidje dat ik liet ontsnappen wordt overstemd door het gekrijs van een vrouw. De menigte kookt van woede en wordt steeds groter, een stortvloed van lichamen. Ik zie het afgrijzen op Marquis’ gezicht en zet het op een rennen, maar ik struikel als ik bijna op iemands hoofd trap.

Op de grond ligt een meisje; haar lange haar dof en donker van het bloed, haar dode ogen starend in het niets.

Er klinkt een krakend schot.

‘Viv!’ brult Marquis.

We trekken een sprint. De straatverkopers stuiven alle kanten op en vanaf de andere kant van de straat komen de wagens van de wachters op ons af. We zijn er bijna, ik kan de blauwe gordijnen van ons grote witte huis onderscheiden. Ik vlieg de trap op en ga bijna onderuit als er een tweede schot klinkt, gevolgd door een derde. Met trillende handen steek ik de sleutel in het slot terwijl Marquis ongeduldig tegen mijn rug blijft duwen.

‘Ik kan niet –’

We vallen de hal binnen en Marquis slaat de deur achter ons dicht. Sprakeloos staar ik naar zijn asgrauwe gezicht en de bloedvlekken op zijn schoenen. Mijn hart gaat razendsnel tekeer en mijn haar is nat van het zweet. ‘Wat was dat?’

‘Een rebellendemonstratie,’ zegt hij.

Het bloederige haar van het meisje duikt weer op voor mijn ogen en ik word opeens zo misselijk dat ik mijn hand tegen mijn mond moet drukken. Ik heb altijd gedacht dat de rebellen een georganiseerde politieke partij waren, met een officieel hoofdkwartier, en dat de leden boze draken en bewapende radicalen waren. Niet de mannen en vrouwen die ik iedere dag op straat tegenkom. Of tienermeisjes.

Ik schrik me wild als de voordeur openvliegt en mam met een jammerende Ursa in haar armen naar binnen rent.

‘Doe de deur op slot,’ zegt ze schril terwijl ze Ursa neerzet. ‘En blijf uit de buurt van de ramen.’

Ik doe wat me is opgedragen en wissel een blik met Marquis.

Mam helpt Ursa ondertussen met haar jas en laarzen. ‘Geef me jullie schoenen en alles wat verder nog vies is geworden,’ zegt ze terwijl ze haar jas van haar schouders laat glijden. ‘En zorg voor je zusje.’

‘Stil maar, beertje.’ Ik ga op mijn knieën voor Ursa zitten en fluister sussende woordjes in haar oor.

Marquis komt overeind en staart koppig uit het raam. Over een paar uur zal mam ieder spoor van onze toevallige aanwezigheid bij het rebellenprotest hebben uitgewist. Mijn kleren zullen onberispelijk gestreken in mijn kast opduiken, en het zal zijn alsof ik nooit in de buurt van een zilveren knuppel of het lijk van een Derde Klasse-meisje ben geweest.

Dit is de reden, bedenk ik opeens. Het is een geruststellende gedachte. Dit is reden dat ik een rijtje witte littekens op mijn arm heb, eentje voor ieder van de zeldzame slechte cijfers die ik ooit heb gehaald.

Dit is de reden dat ik Hugo Montecue vorig jaar zijn handen onder mijn jurk liet steken in ruil voor wiskundelessen.

Dit is de reden dat ik mijn beste vriendin heb verraden.

Om het Examen te halen. Om vertaler in drakentalen te worden. Om tegen iedere prijs te voorkomen dat ik naar de Derde Klasse word gedegradeerd.

Ursa aait hikkend over het nieuwe lichtblauwe lint van haar klassenpas.

‘Zullen we een spelletje doen?’ Marquis pakt haar hand.

Ik wacht tot ze in de woonkamer zijn verdwenen voor ik mijn portfolio van de vloer raap. Ik veeg het bloed van de kaft. Gelukkig heeft mam het niet gezien, want dan had ik het weg moeten gooien.

In de eetkamer is de tafel al gedekt. Mam heeft eigenhandig alles voorbereid voor het diner van vanavond, want we hebben nooit een dienstmeisje of een kok gehad. Er zou geen geld zijn overgebleven voor bijlessen.

Ik leg het portfolio op mijn stoel; de donkere vlekken op de kaft kunnen makkelijk doorgaan voor waterschade. Dit moet toch genoeg zijn? Rita Hollingsworth zal op zijn minst moeten overwegen om me een stage aan te bieden. Ik heb aanbevelingsbrieven, een professionele houding en de glimlach die ik op school heb aange-

leerd, dus ik zal net zo overtuigend overkomen als op de dag van het Examen. *Fruit dat klaar is om geplukt te worden*, zo noemde pap me die dag. Ik begrijp nog steeds niet precies wat hij daarmee bedoelde, maar zo zie ik mezelf nu ook.

Ik ben een prachtige, rijpe vrucht: glanzend aan de buitenkant, maar rot vanbinnen.

*

Om zeven uur gaat de bel, precies op het moment dat mam de laatste bos bloemen in een vaas op tafel zet. Plukjes lichtblond haar, ontsnapt aan hun speldjes, vallen rond haar gezicht. Ze glimlacht bemoedigend naar me. Met mijn donkere krullen en sproeten lijk ik totaal niet haar, en dat verbaast me eigenlijk niks. Zij is wijs, kalm en geduldig. Ik ben een topper, opvliegend en egoïstisch.

Pap drukt een kus op mams wang en haalt met een zwierig gebaar twee flessen wijn achter zijn rug vandaan.

‘We hadden toch één fles gezegd?’ protesteert mam.

‘Klopt,’ zegt pap. ‘Maar ik dacht dat we misschien meer nodig hadden, nu zo’n voorname gast onze tafel vereert met een bezoek.’

Oom Thomas gromt iets vanuit zijn stoel. Pap is begonnen met drinken in de periode dat we op mijn examenuitslag wachtten, en hij is nooit meer opgehouden.

‘Geef maar aan mij.’ Oom Thomas neemt de flessen merlot van hem over. Hij ontkurkt ze met een plof en zet ze bij het vuur om te ademen.

Pap buigt zich naar mam toe, wijst naar haar onderzoek op de schoorsteenmantel en fluistert: ‘Leg niet direct al je kaarten op tafel.’

Ik weet genoeg over haar onderzoek om te begrijpen dat dit een belangrijke avond is. Ze gelooft dat iedere drakentaal dialecten heeft, varianten van die taal die kenmerkend zijn voor een bepaalde groep of plek. Door het bestaan en het culturele belang van dialecten

ten aan te tonen, zo zegt ze, herinner je onze maatschappij eraan hoeveel draken en mensen eigenlijk met elkaar gemeen hebben. Maar de Academie blijft stug volhouden dat draken zo solitair zijn dat hun talen zich niet hebben verspreid en zich dus ook niet konden ontwikkelen tot iets anders.

De eetkamer is licht en warm. De tafel is gedekt met mams beste roze porselein, en de muren gaan schuil achter boekenkasten en schilderijen. Mina, onze pluizige witte kat, ligt te dutten op de chaise longue. Dit is de kamer waar mijn ouders het zo'n beetje iedere avond laat maken met oom Thomas. In het begin dacht ik dat ze over hun werk discussieerden, maar oom Thomas is geen antropoloog zoals pap en mam. Ze praten over de opstand, de dreiging van een volgende oorlog. Gisteravond ving ik een paar flarden op toen ik naar bed ging.

Op een staatsgreep staat de doodstraf.

'Dr. Hollingsworth,' roept mama uit. 'Welkom!'

We draaien ons allemaal om. Een kleine vrouw met zilverkleurig haar, een gebruinde, verweerde huid en kraaienpootjes in haar ooghoeken is de kamer binnengekomen. In haar ene hand houdt ze een lang sigarettenpijpje en in de andere een aktetas. Ursa staart begerig naar haar vingers, die glinsteren van de ringen.

'Het is een genoegen om hier te zijn,' zegt dr. Hollingsworth terwijl ze Marquis haar jas geeft.

Hij trekt een wenkbrauw naar me op.

Ik kijk dreigend terug, een waarschuwing dat hij beleefd moet blijven tegen de vrouw die de sleutel tot mijn toekomst in handen heeft.

'Hebben jullie veel gemerkt van de rebellendemonstratie van vanmiddag?' vraagt dr. Hollingsworth terwijl pap haar naar haar stoel begeleidt. 'Het ging er behoorlijk chaotisch en gewelddadig aan toe, zo pal voor jullie huis.'

'We hadden het geluk dat we veilig binnen konden blijven,' zegt

mam snel, met een waarschuwende blik op mij. ‘Dr. Hollingsworth, kan ik u een glas wijn aanbieden?’

Terwijl we een kom pierogi met veel boter eten luister ik naar het gesprek tussen mijn ouders en Rita Hollingsworth. In haar ogen gloeit iets wat ik alleen maar kan omschrijven als briljante intelligentie. Dit is de vrouw die eigenhandig de syntax van drie oeroude drakentalen heeft opgetekend, en ze is de rectrix van een instituut dat het Drakoons een geschreven vorm heeft gegeven. En nu is ze in óns huis, en luistert ze naar mijn moeder.

‘Dr. Hollingsworth, zoals u weet communiceren draken al duizenden jaren in honderden talen met elkaar,’ zegt mam. ‘En uit mijn onderzoek blijkt dat hun taalkundige vermogens nog veel verder reiken. Ik geloof dat kleine, hechte groepen onderling een eigen dialect spreken dat is ontstaan uit de talen waarmee ze bekend zijn. Die dialecten verschillen duidelijk van elkaar, op dezelfde manier als het algemeen beschaafd Engels afwijkt van, bijvoorbeeld, het dialect van Liverpool.’

‘Dr. Featherswallow, als draken regionale dialecten zouden spreken, dan hadden we dat al wel gehoord.’

‘De dialecten hoeven niet regionaal te zijn,’ verklaart mam enthousiast. ‘Ze kunnen ook –’

Ze valt stil als dr. Hollingsworth haar hand opsteekt om haar te onderbreken.

Ik verslik me bijna in mijn pierogi en aan de overkant van de tafel spuugt Marquis zijn wijn terug in zijn glas.

‘U komt toch uit Bulgarije, dr. Featherswallow?’

‘Ik... Ja,’ zegt mam.

‘En wanneer bent u precies naar Engeland gekomen?’

‘Toen ik nog heel klein was.’

‘Dat was dus net na het Bulgaarse Bloedbad.’ Dr. Hollingsworth legt haar vork neer. ‘Heeft u veel familieleden verloren aan de Bulgaarse draken?’